

# Dániel könyve – Első szám

## *Az Ulai és a Hiddekel*

Jeff Pippenger

2023-11-21

„Lelkészek és nép azt hangoztatták, hogy Dániel és a Jelenések könyvének próféciai felfoghatatlan titkok. Krisztus azonban tanítványait Dániel próféta szavaira irányította a saját idejünkben bekövetkező eseményekre vonatkozóan, és ezt mondta: »Aki olvassa, értse meg.« Máté 24:15. És azt az állítást, hogy a Jelenések könyve titok, amelyet nem lehet megérteni, magának a könyvnek a címe cáfolja meg: »Jézus Krisztus kijelentése, amelyet az Isten adott neki, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, amiknek meg kell lenniök hamar.... Boldog, aki olvassa, és akik hallják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratnak abban; mert az idő közel van.« Jelenések 1:1–3.”

„A próféta így szól: »Boldog, aki olvassa« — vannak, akik nem akarnak olvasni; az áldás nem nekik szól. »És akik hallják« — vannak olyanok is, akik nem hajlandók bármit is meghallani a prófécia felől; az áldás nem ezt az osztályt illeti. »És megtartják azokat, amelyek abban megíratnak« — sokan nem veszik figyelembe a Jelenések könyvében foglalt intéseket és útmutatásokat. Ezek közül egyik sem tarthat igényt a megígért áldásra. Mindazok, akik gúnyt űznek a prófécia tárgyaiból, és csúfot űznek az itt ünnepélyesen adott jelképekből, mindazok, akik nem hajlandók megjobbitani életüket, és felkészülni az Emberfiának eljövetelére, áldás nélkül maradnak.

„Az ihletett bizonyágtétel fényében hogyan merészelhetik emberek azt tanítani, hogy a Jelenések könyve titok, amely meghaladja az emberi értelem felfogóképességét? Kinyilatkoztatott titok az, megnyitott könyv. A Jelenések könyvének tanulmányozása Dániel próféciaihoz irányítja az elmét, és mindkettő a legfontosabb tanítást tárja az emberek elé, amelyet Isten adott nekik az e világ történelmének lezárulásakor bekövetkező eseményekre vonatkozóan.” A nagy küzdelem, 340.

A „Jelenések könyvének tanulmányozása az elmét Dániel próféciai felé irányítja.” Vannak, akik a próféciát csak Dániel könyvének utolsó hat fejezetében látják. Dániel könyve azonban két igazságvonalat mutat be, és a próféciait ábrázoló igazságok könyvének utolsó hat fejezetében találhatók. Az első hat fejezet szemléltető próféciát tár elénk, amelyet nagyrészt mindmáig nem ismertek fel. Mielőtt Dániel első hat fejezetét megvizsgálánk, megmagyarázzuk, miért valójában csak két prófécia jelenik meg Dániel könyvének utolsó hat fejezetében. White testvér a két prófécia Sineár két nagy folyóira utalva mutat rá. Amikor elfogadjuk az általa feltárt szimbolikát, megtaláljuk a kulcsot ahhoz, hogy Dániel utolsó hat fejezetében két, és csakis két próféciát lássunk.

„A világosság, amelyet Dániel Istentől kapott, különösképpen ezekre az utolsó napokra adatott. Azok a látomások, amelyeket az Ulai és a Hiddekel partján, Sineár nagy folyóinál látott, most teljesedésük folyamatában vannak, és mindazok az események, amelyeket előre megjövendölt,

hamarosan bekövetkeznek.” Testimonies to Ministers, 112.

A nyolcadik fejezet látomása az Ulai folyó mellett adatott.

Bélsaccar király uralkodásának harmadik esztendejében látomás jelent meg nekem, nekem, Dánielnek, ama után, amely először jelent meg nekem. És láték a látomásban; és lőn, mikor láttam, hogy Súsán várában valék, amely Elám tartományában van; és láték a látomásban, és az Ulaj folyó mellett valék. Dániel 8:1, 2.

Amikor a Testimonies to Ministers azon bekezdését vettük, amelyben White testvérnő „az Ulait és a Hiddekelt” említette, és „Sineár nagy folyóinak” nevezte őket, ezzel egy olyan bekezdést boncolgattunk, amely White testvérnő írásainak egyik legfontosabb magyarázata Dániel és Jelenések könyvének tanulmányozására vonatkozóan. Az idézett szakaszban ezt mondja: „Szükség van Isten Igéjének sokkal behatóbb tanulmányozására; különösen Dániel könyve és a Jelenések kapjanak olyan figyelmet, amilyenben munkánk történetében még soha nem részesültek.”

Ha közelebbről megvizsgáljuk azt a két verset, amelyet az imént idéztünk Dániel könyve nyolcadik fejezetéből, azok két belső tanúbizonysággal szolgálnak egy olyan tényre nézve, amelyet gyakran figyelmen kívül hagynak. Dániel ezt mondja: „Belsazar” „harmadik esztendejében látomás jelent meg nekem.” Majd hozzáteszi: „amaz első után, amely nekem először megjelent.” E vers kétféleképpen érthető, és bármelyik értelmezést vesszük is, ugyanarra a következtetésre jutunk.

Gábrriel angyal volt az, aki a prófétai világosságot Dánielnek elhozta, miként valamennyi prófétának is, mert ő váltotta fel Sátánt mint a mennyei világossághordozót. Ez azt jelenti, hogy minden prófétai szabály, amely az Írásokban található, Gábrriel vezetése alatt adatott. Akár értette ezt Dániel, akár nem, a nyolcadik fejezet első versében nemcsak egy fontos prófétai megfigyelést azonosít, hanem a versben e fontos prófétai megfigyeléshez két tanút is szolgáltat. Amit Dániel az első versben feljegyzett, az az, hogy egy látomást kapott még azelőtt, hogy megkapta volna az Ulaj folyó mellett kapott látomást. Az Ulaj folyó melletti látomás Bélsazar harmadik esztendejében adatott. A látomás pedig, amely az Ulaj folyó melletti látomást megelőzte, Bélsazar első esztendejében adatott.

Babilon királyának, Bélsaccárnak első esztendejében Dániel álmot látott, és fejének látomásai voltak az ágyán; azután felírta az álmot, és elmondta a dolgok összegét. Dániel 7:1.

A nyolcadik fejezet első versében Dániel azt jelzi, hogy Bélsaccar első esztendejében is volt látomása, mert ezt mondja: „az után, amely először jelent meg nekem.” Az Ulai melletti látomás Bélsaccar első évének látomása után jelent meg, vagy pedig a két párhuzamos látomás közül az első után jelent meg a látomás? Bármelyik válasz helyes. Az Ulai folyó látomása ugyanaz a látomás, mint a hetedik fejezet látomása. Gábrriel a „megismétlés és kibővítés” prófétai elvét alkalmazza, és egyidejűleg azt a szabályt is, hogy két tanú bizonyágtétele által állapíttatik meg egy dolog. Mindkét látomás a bibliai prófécia királyságaival foglalkozik.

A hetedik fejezet látomása e királyságokat ragadozó vadállatokként ábrázolja, ily módon hangsúlyozva és polgári hatalmuk összefüggésében bemutatva őket. A nyolcadik fejezet látomása ugyanezeket a királyságokat Isten szentélyszolgálatából vett jelképekkel ábrázolja, jöllehet a

szentélyszolgálat minden egyes jelképe szándékosan meg van rontva, hogy hamis istentiszteletet jelképezzen. Dániel nyolcadik fejezete ugyanazokat a királyságokat mutatja be, mint a hetedik fejezet látomása, de a királyságokat vallási összefüggésükben helyezi el.

Dániel könyvének nyolcadik fejezetében található ulai látomás megismétli és kibővíti a hetedik fejezet látomását. A hetedik fejezet a bibliai prófécia királyságainak polgári vetületét azonosítja, a nyolcadik fejezet pedig a bibliai prófécia királyságainak vallási vetületét azonosítja. Amikor ezt felismerjük, akkor megérthetjük, hogy a hetedik és a nyolcadik fejezet ugyanaz a látomás. A kilencedik fejezetben Gábiel eljön, hogy magyarázatot adjon a nyolcadik fejezet látomásában szereplő időelemre. Ezért az ulai látomás Dániel könyvének hetedik, nyolcadik és kilencedik fejezetét foglalja magában. A Hiddekel folyó ezt követően a tizedik fejezetben kerül bevezetésre.

Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében kijelentetett egy dolog Dánielnek, akinek neve Baltazár volt; és a dolog igaz volt, de a megszabott idő hosszú; ő pedig megértette a dolgot, és értelme volt a látomás felől. Azokban a napokban én, Dániel, három teljes hétig gyászolék. Kíváncsú kenyérrel nem ettem, hús és bor sem ment a számba, és egyáltalán nem kentem meg magamat, míg a három teljes hét el nem telt. És az első hónap huszonegyedik napján, amint a nagy folyó, vagyis a Hiddekel partján valék. Dániel 10:1–4.

A Hiddekel folyóról szóló látomás bevezeti az északi király prófétai történelmét. Nagy Sándor birodalmának felbomlásával kezdődik, az azt követő történelem apályát és dagályát azonosítja, ahol végül Nagy Sándor egykori birodalmának széthullásából már csak két ellenfél marad: egy szó szerinti déli király áll szemben egy szó szerinti északi királlyal. Végül eljut a pápaság történelméhez, amely ekkor az északi király lelki megfelelőjévé válik, aki a tizenegyedik fejezet végén eléri végzetét, Mihály felkel, és az emberi kegyelemidő lezárul. Az egyszerű áttekintés az, hogy az Ulai folyóról szóló látomás Isten szentélyének és seregének belső látomása, a Hiddekel folyóról szóló látomás pedig Isten és népe ellenségének külső látomása ugyanazon történelem során. Ugyanazt az elvet alkalmazza, amely a Jelenések könyvének hét gyülekezetében és hét pecsétjében található.

„Sok lelkipásztor semmiféle erőfeszítést nem tesz a Jelenések könyvének magyarázatára. Haszontalan könyvnek tartják a tanulmányozásra. Lezárt könyvnek tekintik, mert jelképek és szimbólumok feljegyzését tartalmazza. Ám már maga az elnevezés is, amelyet kapott — „Jelenések” — cáfolata ennek a feltevésnek. A Jelenések lezárt könyv, de ugyanakkor megnyitott könyv is. Csodálatos eseményeket jegyez fel, amelyek a föld történelmének utolsó napjaiban fognak bekövetkezni. E könyv tanításai határozottak, nem misztikusak és nem érthetetlenek. Benne ugyanaz a prófétai vonal kerül elő, mint Dániel könyvében. Egyes próféciaikat Isten megismételt, ezzel is megmutatva, hogy fontosságot kell tulajdonítani nekik. Az Úr nem ismételt meg olyan dolgokat, amelyeknek nincs nagy jelentőségük.” Manuscript Releases, 8. kötet, 413.

Ugyanaz a belső és külső történelem, amely Dániel könyvében van ábrázolva, felvétetik a Jelenések könyvében is. Azon prófétai világosságon kívül, amely a két látomásból származik, megerősítést nyer továbbá a bibliaértelmezésnek az a módszertana is, amelyet William Miller fogadott el, majd azt követően a Future for America. Helyesen szemlélve Dániel könyve, miként a

Jelenések könyve is, valóságos aranybányái azon prófétai értelmezési elvek megerősítésének, amelyeket a Biblia önmagán belül azonosít.

Az Ulai mint a belső téma, a Hiddekel pedig mint a külső, egyúttal azt a két prófécia is jelképezi, amelyeknek „a vég idején” kellett felnyitattatniuk. Az Ulai „a vég idején”, 1798-ban nyitattott fel, a Hiddekel pedig „a vég idején”, 1989-ben, amikor — amint azt Dániel könyve 11. fejezetének 40. verse leírja — a volt Szovjetuniót képviselő országokat elsodorta a pápaság és az Egyesült Államok.

Amikor e tényeket felismerik, akkor az is felismerhetővé válik, hogy a két látomás valójában egyetlen látomás, ugyanúgy, ahogyan a hét gyülekezet és a hét pecsét prófétai története ugyanazt a prófétai történelmet ábrázolja. A két látomás így azzá az eszközzé válik, amelyet az Úr a múltban az első angyal mozgalmában használt, és amelyet a harmadik angyal jelenlegi és jövőbeli mozgalmában fog használni, hogy létrehozson egy próbatételi folyamatot, amint az Dániel könyve tizenkettedik fejezetének kilencedik és tizedik verseiben áll.

Ő pedig így szólt: Menj el, Dániel; mert ezek az igék el vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak; de az istentelenek istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti meg; az értelmesek pedig megértik. Dániel 12:9, 10.

A Hiddekel 1989-ben történt felnyitásának példaként fontoljuk meg, mit mondott az ihletés.

„A Jelenések könyvében a Biblia valamennyi könyve találkozik és véget ér. Itt található Dániel könyvének kiegészítése. Az egyik prófécia; a másik kinyilatkoztatás. A könyv, amely le volt pecsételve, nem a Jelenések könyve, hanem Dániel prófécijának az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik. Az angyal ezt parancsolta: »Te pedig, Dániel, zárd be e szavakat, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig.« Dániel 12:4.” Az apostolok cselekedetei, 585.

Mind az Ulai, mind a Hiddekel az utolsó napokra vonatkozik, az adventizmus azonban csak azt volt hajlandó elismerni, hogy 1798 Dániel „végideje” volt, amikor könyvét fel kellett nyitni. A prófécia „az utolsó napokra vonatkozó” része azonban pontosabban Dániel könyve tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse, mert e versek azzal zárulnak, hogy Mihály felkél, amikor az emberi kegyelemidő lezárul.

Az ítéletről szóló látomás, amint azt Dániel könyvének hetedik, nyolcadik és kilencedik fejezete azonosítja, lepecsételve maradt „a vég idejéig”, 1798-ig. A világosság (amelyet a felnyitott Ulai-látomás eredményezett) a vizsgálati ítélet megnyílásának kihirdetése volt, nem pedig az ítélet lezárásáé. A Hiddekel-látomással felnyitott világosság a vizsgálati ítélet lezárását azonosítja, és ez egyúttal az a szakasz is Dániel könyvében, amely „a prófécia utolsó napokra vonatkozó részét” tartalmazza.

Az 1798-ban bekövetkezett felnyitás a vizsgálati ítélet megnyílását hirdette. Az 1989-ben bekövetkezett felnyitás a vizsgálati ítélet közeli lezárulását hirdette. Az Alfa és Omega kézjegye könnyen felismerhető Dániel könyvében, de csak akkor, ha tudod, mi az, és kész vagy keresni azt.

Amikor Dániel könyve tizenegyedik fejezete negyvenötödik versében lezárul a kegyelemidő, feljegyeztetik az Alfa és az Ómega kézjegye. Dániel könyvének kezdete pontosan megmutatja, hol ér véget. Egy szó szerinti háborúval kezdődik a szó szerinti Babilon és a szó szerinti Izráel között, és a szó szerinti Babilon győzedelmeskedik.

Júda királyának, Jójákimnak uralkodása harmadik esztendejében eljött Nebukadneccar, Babilon királya Jeruzsálem ellen, és ostrom alá vette azt. És az Úr kezébe adta Jójákimot, Júda királyát, valamint Isten házának edényei közül egy részt; ezeket elvitte Sineár földjére, istenének házába, és az edényeket istenének kincstárába helyezte. Dániel 1:1, 2.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenötödik versében véget ér a lelki Babilon – amelyet „az északi király” jelképez – és a lelki Izráel – amelyet „a dicsőséges szent hegy” képvisel – közötti lelki háború, és a lelki Izráel győzedelmeskedik a lelki Babilon fölött.

És felállítja királyi sátrainak hajlékait a tengerek között a dicsőséges szent hegyen; de eljut végéhez, és senki sem segít rajta. És abban az időben felkel Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaért áll; és nyomorúságos idő következik, amilyen nem volt attól fogva, hogy nemzet lett, mind ez ideig; és abban az időben megszabadul a te néped, mindaz, aki beírva találtatik a könyvben. Dániel 11:45; 12:1.

Dániel és a Jelenések könyve egy könyv:

„Dániel könyve és a Jelenések könyve egy. Az egyik prófécia, a másik kijelentés; az egyik lezárt könyv, a másik megnyitott könyv. János hallotta a mennydörgések által kimondott titkokat, de azt a parancsot kapta, hogy ne írja le azokat.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

A két könyv, amelyek egyetlen könyvet alkotnak, Gábiel angyal prófétai tanításának remekművei. Ezt annak teljes tudatában írom, hogy amit Gábiel Dánielnek és Jánosnak átadott, az Jézustól származott, aki azt az Atyától kapta. Nem az a célom, hogy Gábielt magasztaljam fel, hanem hogy felmagasztaljam a mindkét könyvben fellelhető bizonyítékok mélységes kijelentését arról, miként tervezte meg az Alfa és az Ómega a bibliai értelmezés prófétai szabályait, hogy azok e két könyvön belül legyenek ábrázolva, ha készek vagyunk meglátni.

Engedje meg, hogy emlékeztessen: ezen a ponton nem az a célom és szándékom, hogy az Ulai és a Hiddekel folyókról szóló két prófécia magyarázatát adjam. Célom és szándékom az, hogy Dániel könyvének első hat fejezetében található próféciákkal foglalkozzam. Csupán amellet érvelek, hogy Dániel és a Jelenések könyve talán Isten Igéjének a legmélyebben megalkotott könyvei. Ezek tárják elénk a prófétai üzenetet, miközben Isten jellemét is feltárják, miközben azokat a szabályokat is meghatározzák, amelyeket szükséges alkalmazni, ha valaki meg akarja ismerni a próféciákat, és meg akarja ismerni azt is, Aki a próféciákat kijelentette.

A könyvek mélységes természetének egy másik példája Dánielnek a Leviticus huszonhat „hét idejére” vonatkozó bemutatása. A „hét idő” próféciája Isten népe számára „botránkozás köve” volt és marad, mind az ősi Izráelben, mind az első angyal millerita mozgalmában, valamint a harmadik angyal jelenlegi és jövőbeni mozgalmában is. A „botránkozás köve” egyszerű meghatározás

szerint olyasvalami, amit nem látsz meg, noha világosan ott van. Ezért, mihelyt felismered a „hét időt” Dániel könyvében, látod, hogy az nyilvánvalóan ott van, de azt is látod, hogy rejtve marad azok elől, akik úgy döntenek, hogy nem akarják meglátni.

Valaminek nyelvtanilag úgy elrejteni, hogy közben nyíltan szem előtt van, mélységes teljesítmény; olyasmi, amit semmiféle emberi rejtélyregénybe nem lehetne belefoglalni. Mestermű ez, mert ott van, világosan látható mindazok számára, akik nem akarnak megbotlani, ugyanakkor lehetetlen meglátniuk azoknak, akik a botlást választják. Úgyszólván „szem előtt rejtőzik”. Ez az emberi és az isteni együtteséből valósul meg.

Ezt az állítást azért teszem, mert e ponton emlékeztetni kívánok bennünket arra, hogy az adventizmuson belül létezik egy katolikus tanítás, legalábbis 1957 óta, a Questions on Doctrine megjelenése óta, és ez a jelenvaló igazság mozgalmában, a Future for America körében is felemelte igazságtalan fejét. Az eszme az, hogy Krisztus a megtestesüléskor nem azt a testet vette magára, amelyet Máriától örökölt. Természetesen azok, akik ezt a tanítást vallják, nem így fogalmazzák meg, de mégis ezt tanítják. Azért nevezem ezt katolikus tanításnak, mert az az előfeltevés, hogy Krisztus teste ugyanolyan tiszta volt, mint Ádám teste a bűnbeesése előtt, éppen az a sátáni logika, amelyet a katolikus egyház az úgynevezett „szeplőtelen fogantatás” tanításában alkalmaz. És ha nem ismeri a „szeplőtelen fogantatás” pogány tanítását: az azt tanítja, hogy Krisztus teste természetfeletti módon olyanná tétetett, amilyen Ádám alsóbb természete volt, mielőtt ő és Éva vétkeztek; vagyis, amint állítják, Krisztus Ádám bűnbeesés előtti, bűntelen természetével bírt. Azt is tanítja, hogy maga Mária is csodálatos módon megkapta Ádám bűnbeesés előtti testi, bukatlan természetét, hogy tökéletes edény lehessen a Szentlélek számára, hogy a kis Jézust az ő tökéletes testébe testet öltve elhelyezze.

Természetesen azok az adventizmusban, akik Jézus testére vonatkozóan ugyanezt a következtetést vallják, nem mutatnak Máriával kapcsolatos csodákra, hanem Ellen White testvérnő és a Biblia szakaszait csavarják ki, hogy ugyanazt a katolikus felfogást tanítsák. Miért tértem most ki, és fordultam el Dániel könyvének tárgyalásától? Erre válaszolok.

Dániel könyvének és a Jelenések könyvének csodálatos felépítése és szerkezete az emberi és az isteni természet együtteséből valósult meg. Jézus az Isten Igéje, és a Biblia az Isten Igéje. Jézus isteni és emberi természete teljes mértékben tükröződik a Bibliában. Az abban foglalt szavak isteniek, és magukban hordozzák azt a teremtető erőt, amely képes átalakítani a szíveket és az elméket. Ezek a szavak ugyanaz az erő, amely mindeneket létrehozott. Ám azok az emberek, akiket Isten arra választott, hogy eszközei legyenek a Biblia lejegyzésében, mind bűnösök voltak. Az egyenlet emberi részét bukott emberi lények képviselik. A Biblia emberi és isteni összetevőből áll, és a próféták bűnösök voltak, miként Ádám minden gyermeke az volt. Krisztus soha nem vétkezett sem gondolatban, sem szóban, sem cselekedetben. De Mária testét vette magára négyezer évnyi elfajulás után. Ha valójában Ádámnak azt az alacsonyabb testi természetét vette volna magára, amellyel Ádám még bűnbeesése előtt rendelkezett, az szükségszerűvé tenné, hogy a Biblia minden szerzője is bűntelen legyen.

A „hét idő” „szem előtt rejtése” Dániel könyvében nemcsak azok által a szavak által valósult meg, amelyeket Dániel lejegyzett, hanem továbbá azok által a bukott emberek által is, akik a King James Bibliát lefordították. Bukott emberek kétszer is hozzányúltak Dániel könyvéhez, és ami így végbement, azt Isten isteni gondviselő felügyelete nélkül egyetlen emberi lény sem vihette volna véghez.

Következő cikkünkben kezdjük majd bemutatni, miként rejtette el az istenség és az emberiség a Leviticus huszonhatodik fejezetének „hét idejét” mindenki szeme láttára Dániel könyvében, mert Isten előre tudta, sőt úgy tervezte, hogy ez legyen a próbára tevő „botránkozás köve” mind az első angyal mozgalmában levők, mind pedig a harmadik angyal mozgalmában levők számára.

„A világosság, amelyet Dániel Istentől kapott, különösképpen ezekre az utolsó napokra adatott. Azok a látomások, amelyeket az Ulai és a Hiddekel partján, Sineár nagy folyóinál látott, most teljességük folyamatában vannak, és mindazok az események, amelyeket megjövendöltek, hamarosan bekövetkeznek.” Testimonies to Ministers, 112.